

Alexandra Dovgan, com sempre, prodigiosa

PALAU PIANO. Alexandra Dovgan, piano. J. S. Bach: *Partita VI, BWV 830*. L. van Beethoven: *Sonata núm. 26, en Mi bemoll major, op. 81a, “els Adeus”*. J. S. Bach–S. Rakhmàninov: *Prélude, Gavotte and Gigue, BWV 1006*. S. Rakhmàninov: *Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42A*.
Skriabin: *Sonata núm. 2, en Sol sostingut menor, op. 19*.

PALAU DE LA MÚSICA. 8 DE MAIG DE 2024.

La pianista Alexandra Dovgan ha esdevingut un dels fenòmens pianístics més destacats de la darrera dècada. Com molts prodigis del piano, ja despuntava a la seva infància, però hi havia quelcom que la feia diferent d'un jove talent de nivell tècnic abassegador. Era una pianista que, com deia Sokolov, “no és una nena prodigi. És un prodigi, però no toca com una nena”; paraules que concert rere concert, recital rere recital van prenent una més gran rellevància. I com el seu mestre Sokolov, que ja despuntava amb setze anys, Dovgan té uns fonaments musicals fora del comú. Només el transcurs del temps ens dirà si som davant d'un fenomen com Barenboim, Kissin, Pollini..., però tot fa pensar que aquesta pianista, si res no canvia sobtadament els propers anys, està cridada a ocupar un dels espais reservats als grans entre els més grans.

Dovgan, nascuda a Moscou el 2007, posseeix talent, una musicalitat que molts pianistes només troben amb el decurs dels anys i una maduresa inversament proporcional a la seva edat. Amb les primeres notes de la majestuosa *Partita BWV 830* de Bach, el Palau va comprendre la precocitat musical d'aquesta artista excepcional. La profunda i dramàtica concepció que va atorgar a l'"Allemande" inicial, la claredat d'ornamentació mostrada en la "Courante" i la "Sarabande", i l'endimoniada "Gigue", plena de polifonies que desgranava amb una lucidesa absoluta, donaven mostres de la categoria d'aquesta pianista incommensurable. Bach és una prova de foc per a tot pianista i Dovgan la va superar de manera inapellable.

La *Sonata núm. 26* de Beethoven, com resulta prou sabut, està vinculada a l'adeu, l'absència i el retorn de l'arxiduc Rodolf de la ciutat de Viena. Dovgan va oferir-ne una versió en la qual va sobresortir el més complex: la plasmació musical del relat. Després de la foscor dels cromatismes inicials, va situar-nos en una atmosfera en la qual l'angoixa de l'espera – magistral el tempo lent – es reflectia amb un pianisme sobri, aprofundit, quasi poètic; després, l'esclat d'optimisme amb un "Vivacissimamente" interpretat amb valentia, fortalesa i seguretat tècnica pràcticament infallible. Coherència d'un discurs traçat amb elegància i musicalitat incontestable.

El *Prelude, Gavotte and Gigue, BWV 1006* de Bach que va transcriure Rakhmàninov, va precedir una de les pàgines més exigents del repertori. Les *Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42*, referent ineludible del catàleg pianístic del compositor rus, estan basades en la *Sonata per a violí, violone i clavecí, op. 5 núm. 12* d'Arcangelo Corelli. Sobre el conegut tema *La Folia* es desenvolupen una vintena de variacions que palesen les qualitats de tot intèrpret. Virtuosisme, nitidesa, espectacularitat en la manera d'afrontar els matisos per fer brollar aquell pianisme abassegador, romàntic i vehement de Rakhmàninov... Exposava una narrativa coherent i clarivident per una versió passional però sempre controlada en l'equilibri, mostra de nou de la maduresa interpretativa de la pianista. Una versió que va arrencar bravos i més bravos d'un públic rendit definitivament al pianisme de Dovgan. Com a rúbrica al recital, la *Sonata núm. 2, en Sol sostingut menor, op. 19* d'Aleksandr Skriabin. Pianisme tendre i ric en harmonies es desplega en l'intens "Andante" inicial que precedeix un "Presto" virtuosístic i d'una forta carrega temperamental. Versió rica en els colors, apassionada i vehement, contundent però també lírica i, per sobre de tot, reflex d'un aprofundiment que novament feien adquirir tot el valor a les paraules de Sokolov.

Dovgan va cloure el recital amb quatre obres fora de programa, culminades amb la transcripció del coral de la *Cantata BWV 147* de Bach, una rúbrica elegant i refinada per a un concert prodigiós. Només cal esperar que des de la Direcció artística del Palau –com ja fa de manera regular amb figures com Schiff o Sokolov– es vagi convidant Dovgan periòdicament i així poder seguir una trajectòria, que si res no l'estronca, pot assolir amb total certesa les fites aconseguides pels pianistes que abans hem esmentat.

<https://www.revistamusical.cat/critica/alexandra-dovgan-com-sempre-prodigiosa/>